

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 26. aprila 2018 *

„Predhodno odločanje – Regionalni davek na velike trgovske centre – Svoboda ustanavljanja – Varstvo okolja in prostorsko načrtovanje – Državna pomoč – Selektivni ukrep“

V zadevah C-236/16 in C-237/16,

katerih predmet sta predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ju je vložilo Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) z odločbama z dne 10. in 11. marca 2016, ki sta na Sodišče prispeli 25. aprila 2016, v postopkih

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

proti

Diputación General de Aragón,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, C.G. Fernlund, J.-C. Bonichot (poročevalec), A. Arabadžiev in E. Regan, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: L. Carrasco Marco, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 6. julija 2017,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) J. Pérez-Bustamante Köster in F. Löwhagen, odvetnika, ter J. M. Villasante García, procurador,
- za Diputación General de Aragón I. Susín Jiménez Ignacio, letrado, in J. A. Morales Hernández-San, procurador,
- za Evropsko komisijo N. Gossement, P. Němečková in G. Luengo, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 9. novembra 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: španščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 49 in 54 PDEU ter člena 107(1) PEU.
- 2 Ta predloga sta bila vložena v okviru spora med Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) in Diputación General de Aragón (regionalna vlada Aragonije, Španija) glede zakonitosti davka, ki velja za velike trgovske centre v Avtonomni skupnosti Aragonija.

Špansko pravo

- 3 Z Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas en materia de tributos cedidos y tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón (zakon aragonskega parlamenta 13/2005 o davčnih in upravnih ukrepih na področju prenesenih in lastnih davkov Avtonomne skupnosti Aragonija) z dne 30. decembra 2005 (BOA št. 154, z dne 31. decembra 2005, v nadaljevanju: zakon 13/2005) je bil s 1. januarjem 2006 uveden davek na okoljsko škodo, ki jo povzročajo velike trgovske površine (v nadaljevanju: IDMGAV).
- 4 Člen 28 zakona 13/2005 določa, da se s tem davkom obdavči dejavnost trgovin, ker povzročajo številne premike vozil in zato negativno vpliva na okolje in prostor v Avtonomni skupnosti Aragonija.
- 5 Člen 29 zakona 13/2005 določa, da se šteje, da trgovina razpolaga z veliko prodajno površino, kadar je javna prodajna površina večja od 500 m².
- 6 Člen 32 zakona 13/2005 določa, da so zavezanci za IDMGAV „nosilci dejavnosti in trgovine, ki povzroča okoljsko škodo, ki je predmet davka“.
- 7 Člen 33 zakona 13/2005 določa, da s tem davkom niso obdavčene trgovine, katerih glavna dejavnosti je prodaja teh proizvodov: industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo izključno poslovnim subjektom, opreme za vrtnarstvo in poljedelstvo, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah; avtomobilov v razstavnih salonih koncesionarjev in servisnih delavnicah, goriv za ogrevanje in pogonskih goriv.
- 8 Člen 34 tega zakona določa podrobna pravila za izračun davčne osnove, člen 35 tega zakona pa določa podrobna pravila za izračun tega davka, ki med drugim določajo uporabo koeficienta glede na kraj trgovine, kadar davčna osnova preseže 2000 m². Iz tega izhaja, da bi bil znesek dolgovanega davka 0, kadar je ta davčna osnova nižja ali enaka 2000 m².
- 9 Pravna ureditev tega davka je bila potem podrobneje predpisana s podobnimi določbami Decreto 1/2007, del Gobierno de Aragón, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo parcial de la Ley 13/2005 (odlok 1/2007 regionalne vlade Aragonije o odobritvi uredbe o delnem izvajanju zakona 13/2005) (BOA št. 8, z dne 20. januarja 2007, v nadaljevanju: odlok 1/2007).

Spora o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 10 ANGED, ki je združenje velikih distribucijskih podjetij na nacionalni ravni, je leta 2007 pri Tribunal Superior de Justicia d'Aragón (vrhovno sodišče Aragonije, Španija) vložilo tožbo za razglasitev ničnosti odloka 1/2007. Ta tožba sledi tožbi, ki jo je ANGED leta 2006 vložilo pri tem sodišču zoper orden del Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación General de Aragón (odredba oddelka za finance, gospodarstvo in zaposlovanje regionalne vlade Aragonije) z dne 12. maja 2006 (BOA št. 57, z dne 22. maja 2006), s katerim so predpisane potrebne določbe za izvajanje okoljskih dajatev, uvedenih z zakonom 13/2005, in potrjeni obrazci za prijavo, delna plačila in samoobdavčitev.

- 11 To sodišče je zadržalo svojo odločitev v teh dveh zadevah v pričakovanju izida tožb, ki sta jih pri Tribunal Constitucional (ustavno sodišče, Španija) glede zakona, s katerim je bil uveden IDMGAV, vložili skupina poslancev in španska vlada. Potem ko je Tribunal Constitucional (ustavno sodišče) ti tožbi zavrnilo, je Tribunal Superior de Justicia de Aragón (vrhovno sodišče Aragonije) zavrnilo tožbo, ki jo je ANGED vložilo zoper odlok 1/2007, in deloma ugodilo tožbi zoper odredbo z dne 12. maja 2006. ANGED je 12. decembra 2012 pri Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) zoper ti sodbi vložilo kasacijsko pritožbo.
- 12 ANGED je poleg tega pri Komisiji vložilo pritožbo glede uvedbe IDMGAV in glede tega, da naj bi bil državna pomoč.
- 13 Komisija je španske organe z dopisom z dne 28. novembra 2014 obvestila, da je glede na predhodno preučitev ureditve IDMGAV oprostitev, priznано majhnim gospodarskim subjektom in nekaterim specializiranim subjektom, mogoče šteti za državno pomoč, nezdržljivo z notranjim trgov, in da mora Kraljevina Španija ta davek odpraviti ali spremeniti.
- 14 V teh okoliščinah je Tribunal Supremo (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje v zadevah C-236/16 in C-237/16 predložilo enaki vprašanji:
- „1. Ali je treba člena 49 PDEU in 54 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta regionalnemu davku, s katerim se obdavčuje okoljska škoda, ki nastaja z uporabo inštalacij in opreme, povezanih z dejavnostjo in prometom v trgovskih centrih, ki razpolagajo z veliko prodajno površino in parkiriščem za svoje stranke, če je maloprodajna površina večja od 500 m², vendar ki se uporablja ne glede na dejansko umeščenost teh trgovskih centrov zunaj strnjene urbanega območja ali v njem in v večini primerov prizadene podjetja drugih držav članic, ob upoštevanju:
- (a) da učinkovito ne obdavčuje trgovcev, ki so lastniki več trgovskih centrov, ne glede na njihovo skupno maloprodajno površino, če noben od teh centrov nima maloprodajne površine, večje od 500 m², in celo, če nekateri od teh presegajo ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m², medtem ko učinkovito obdavčuje trgovce z enim samim trgovskim centrom, katerega maloprodajna površina presega ta pragova, in
- (b) ki poleg tega ne obdavčuje trgovskih centrov, katerih dejavnosti so izključno prodaja industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala; gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom; pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah; ter avtomobilov [v razstavnih salonih koncesionarjev in servisnih delavnicah, niti ne vrtnarij in bencinskih črpalk], ne glede na to, kolikšna je njihova javna prodajna površina?
2. Ali je treba člen 107(1) PDEU razlagati tako, da v skladu z navedeno določbo neobstoj učinkovite obdavčitve z IDMGAV za trgovske centre z javno prodajno površino manj kot 500 m² oziroma več za tiste, katerih davčna osnova ne presega 2000 m², in za trgovske centre, katerih dejavnosti so izključno prodaja: industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala; gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo [poslovnim subjektom]; pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah; ter avtomobilov [v razstavnih salonih koncesionarjev in servisnih delavnicah, niti ne vrtnarij in bencinskih črpalk], pomeni prepovedane državne pomoči?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 15 S prvim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člena 49 in 54 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta davku, ki ga plačujejo veliki trgovski centri, kot je ta iz postopkov v glavni stvari.

- 16 V skladu z ustaljeno sodno prakso svoboda ustanavljanja zagotavlja, da so v državi članici gostiteljici državljani druge države članice in družbe iz člena 54 PDEU deležni nacionalne obravnave, tako da je, kar zadeva družbe, prepovedana vsakršna diskriminacija glede na kraj njihovega sedeža (glej med drugim sodbi z dne 12. decembra 2006, *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, točka 43, in z dne 14. decembra 2006, *Denkavit Internationaal in Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, točka 22).
- 17 V zvezi s tem niso prepovedane le očitne oblike diskriminacije na podlagi kraja sedeža družb, ampak tudi vse prikrite oblike diskriminacije, ki z uporabo drugih razlikovalnih meril dejansko povzročijo enak rezultat (sodba z dne 5. februarja 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 18 Poleg tega obvezna dajatev, v zvezi s katero je določeno razlikovalno merilo, ki je na videz objektivno, a v večini primerov glede na svoje značilnosti v slabši položaj postavlja družbe, ki imajo svoj sedež v drugih državah članicah in ki so v primerljivem položaju s tistimi, ki imajo svoj sedež v državi članici obdavčitve, pomeni posredno diskriminacijo na podlagi kraja sedeža družb, ki jo člena 49 in 54 PDEU prepovedujeta (glej v tem smislu sodbo z dne 5. februarja 2014, *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, točke od 37 do 41).
- 19 V zadevah v glavni stvari zadevna zakonodaja določa merilo v zvezi s prodajno površino trgovine, s katerim se ne vzpostavlja nobena neposredna diskriminacija.
- 20 Iz elementov, predloženih Sodišču, ne izhaja niti, da to merilo v večini primerov državljanke drugih držav članic ali družbe, ki imajo svoj sedež v drugih državah članicah, postavlja v slabši položaj.
- 21 Taka ugotovitev namreč ne izhaja iz podatkov, ki jih je v okviru svojega pisnega stališča predložilo ANGED in ki se poleg tega v glavnem nanašajo na davek na velike trgovske centre, ki ga je uvedla Avtonomna skupnost Katalonija.
- 22 Predložitveno sodišče poleg tega navaja, da nima „tehtnih“ informacij za dokaz morebitnega obstoja prikrite diskriminacije.
- 23 Glede na navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člena 49 in 54 PDEU razlagati tako, da ne nasprotujeta davku, ki ga plačujejo veliki trgovinski centri, kot je ta iz postopkov v glavni stvari.

Drugo vprašanje

- 24 Z drugim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je davek, kot je ta iz postopkov v glavni stvari, s katerim so veliki distribucijski centri v bistvu obdavčeni glede na njihovo prodajno površino, državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, ker so ga oproščeni tisti centri, katerih prodajna površina ne presega 500 m², tisti, katerih prodajna površina presega ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m², in tisti, katerih dejavnost je namenjena prodaji industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah ter avtomobilov, ter vrtnarije in bencinske črpalke.
- 25 Da bi bil nacionalni ukrep opredeljen kot „državna pomoč“ v smislu člena 107(1) PDEU, morajo biti izpolnjeni vsi ti pogoji. Prvič, ukrep mora biti državni oziroma ukrep iz državnih sredstev. Drugič, ta ukrep mora biti tak, da lahko prizadene trgovino med državami članicami. Tretjič upravičencu mora zagotoviti selektivno prednost. Četrto, ukrep mora izkrivljati ali bi lahko izkrivljal konkurenco (glej med drugim sodbo z dne 21. decembra 2016, *Komisija/World Duty Free Group SA in drugi*, C-20/15 P in C-21/15 P, EU:C:2016:981, točka 53).

- 26 Glede pogoja v zvezi s selektivnostjo prednosti, ki je bila zatrjevana pred Sodiščem, je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da treba pri presoji tega pogoja ugotoviti, ali je v okviru dane pravne ureditve zadevni nacionalni ukrep tak, da omogoča prednost „posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga“ v primerjavi z drugimi, ki so glede na cilj, ki se uresničuje z zadevno ureditvijo, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju in so tako deležni drugačnega obravnavanja, ki ga je v bistvu mogoče opredeliti kot „diskriminacijo“ (glej zlasti sodbo z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C-20/15 P in C-21/15 P, EU:C:2016:981, točka 54 in navedena sodna praksa).
- 27 Kar natančneje zadeva nacionalne ukrepe, s katerimi se podeljuje davčna ugodnost, je treba opozoriti, da lahko tovrstni ukrep, ki upravičence, čeprav ne zajema prenosa državnih sredstev, postavlja v ugodnejši položaj kot druge davčne zavezanke, upravičencem daje selektivno prednost in zato pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU. Davčna ugodnost, ki izvira iz splošnega ukrepa, ki se uporablja brez razlikovanja za vse gospodarske subjekte, pa, nasprotno, ne pomeni take pomoči v smislu te določbe (sodba z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group in drugi, C-20/15 P in C-21/15 P, EU:C:2016:981, točka 56).
- 28 V zvezi s tem je treba za opredelitev nacionalnega davčnega ukrepa kot „selektiven“ najprej opredeliti splošno ali „običajno“ davčno ureditev v zadevni državi članici in potem dokazati, da zadevni davčni ukrep od nje odstopa, ker uvaja razlikovanje med subjekti, ki so glede na cilj, ki se uresničuje s to skupno ureditvijo, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju (glej zlasti sodbo z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C-20/15 P in C-21/15 P, EU:C:2016:981, točka 57 in navedena sodna praksa).
- 29 Opozoriti je treba tudi, da referenčnega pravnega okvirja za presojo selektivnosti ukrepa ni treba nujno opredeliti v mejah ozemlja zadevne države članice, temveč je lahko enak območju, na katerem regionalni ali lokalni organ izvaja pooblastila, ki mu jih daje ustava ali zakon. To je podano, kadar ima ta organ pravni in dejanski status, ki mu daje dovolj avtonomije glede na osrednjo vlado države članice, da ima ta organ, ne pa osrednja vlada, zaradi ukrepov, ki jih sprejme, bistveno vlogo pri določitvi političnega in gospodarskega okolja, v katerem delujejo podjetja (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2008, Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) in drugi, od C-428/06 do C-434/06, EU:C:2008:488, točke od 47 do 50 in navedena sodna praksa).
- 30 Vendar ukrep, ki uvaja razlikovanje med podjetji, ki so glede na cilj, ki se uresničuje z zadevno pravno ureditvijo, v primerljivem dejanskem in pravnem položaju in je zato *a priori* selektiven, ne pomeni državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU, če zadevna država članica dokaže, da je to razlikovanje upravičeno, ker izhaja iz narave ali sistematike sistema, v katerega spada (sodba z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C-20/15 P in C-21/15 P, EU:C:2016:981, točka 58 in navedena sodna praksa).
- 31 Ukrep, ki odstopa od uporabe splošnega davčnega sistema, se lahko utemelji z naravo in splošno sistematiko davčnega sistema, če lahko zadevna država članica dokaže, da ta ukrep izhaja neposredno iz osnovnih ali vodilnih načel njenega davčnega sistema. Pri tem je treba razlikovati med cilji posebnega davčnega sistema, ki so zunaj njega, in mehanizmi, ki so značilni za davčni sistem in so potrebni za uresničitev teh ciljev (sodba z dne 6. septembra 2006, Portugalska/Komisija, C-88/03, EU:C:2006:511, točka 81).
- 32 Opozoriti je treba tudi, da čeprav za ugotovitev selektivnosti davčnega ukrepa ni vedno potrebno, da ta pomeni odstopanje od davčne ureditve, ki se šteje za splošno, pa je okoliščina, da je take narave, vsekakor upoštevana za ta namen, če iz nje izhaja, da se razlikujeta dve kategoriji subjektov in sta *a priori* predmet različnega obravnavanja, in sicer tisti, za katere velja odstopajoči ukrep, in tisti, za katere še naprej velja splošna davčna ureditev, čeprav sta ti kategoriji v primerljivem položaju glede na cilj, ki se uresničuje s to ureditvijo (sodba z dne 21. decembra 2016, Komisija/World Duty Free Group SA in drugi, C-20/15 P in C-21/15 P, EU:C:2016:981, točka 77).

- 33 V zvezi z zakonodajo iz postopkov v glavni stvari je treba najprej poudariti, da pred Sodiščem ni bilo izpodbijano, da mora biti ozemeljski referenčni okvir Avtonomna skupnost Aragonija.
- 34 Čeprav merilo glede prodajne površine formalno ne odstopa od danega referenčnega pravnega okvirja, pa je posledica tega merila to, da so iz področja uporabe tega davka izključene trgovine, katerih prodajna površina je manjša od predpisanega praga. Tako se IDMGAV ne razlikuje od regionalnega davka, katerega zavezanci so trgovine, katerih prodajna površina presega določen prag.
- 35 Člen 107(1) PDEU pa opredeljuje državne ukrepe glede na njihove učinke, ne glede na uporabljene tehnike (sodba z dne 22. decembra 2008, *British Aggregates Association*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, točka 89).
- 36 Zato ni mogoče *a priori* izključiti, da tako merilo v praksi daje prednost „posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga“ v smislu člena 107(1) PDEU.
- 37 V tem okviru je treba torej ugotoviti, ali so trgovine, ki so tako izključene iz področja uporabe tega davka, v primerljivem položaju s subjekti, za katere ta velja.
- 38 V okviru te analize je treba upoštevati, da ob neobstoju ureditve Unije na tem področju v davčno pristojnost držav članic ali poddržavnih enot, ki imajo davčno avtonomijo, spada določitev davčnih osnov in razdelitev davčnega bremena na različne proizvodne dejavnike in različne gospodarske sektorje (sodba z dne 15. novembra 2011, *Komisija in Španija/Government of Gibraltar in Združeno kraljestvo*, C-106/09 P in C-107/09 P, EU:C:2011:732, točka 97).
- 39 Namreč, kot Komisija navaja v točki 156 svojega Obvestila o pojmu državne pomoči po členu 107(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (UL 2016, C 262, str. 1), „[je] državam članicam [...] prepuščeno, da oblikujejo najustreznejšo ekonomsko politiko, in zlasti, da davčno obremenitev po lastni presoji porazdelijo po različnih proizvodnih dejavnikih [...] skladno z zakonodajo Unije“.
- 40 Kar zadeva davek iz postopkov v glavni stvari, je iz navedb, ki jih je podalo predložitveno sodišče, razvidno, da je njegov cilj prispevati k varstvu okolja in prostorskem načrtovanju. Šlo naj bi namreč za popravo in izravnavo okoljskih in prostorskih posledic na zadevnem ozemlju zaradi dejavnosti teh velikih trgovskih centrov zlasti zaradi povzročenih prometnih tokov, tako da ti prispevajo k financiranju okoljskih akcijskih načrtov in k izboljšanju infrastrukture.
- 41 V zvezi s tem ni mogoče zanikati, da je okoljski vpliv trgovin v veliki meri odvisen od njihove velikosti. Večja kot je prodajna površina, večji je naval javnosti, kar se odraža s povečanim posegom v okolje. Iz tega izhaja, da je merilo, ki temelji na pragu površine, kot je uporabljeno v nacionalni zakonodaji iz postopkov v glavni stvari, zaradi razlikovanja med podjetji glede na to, ali je njihov vpliv večji ali manjši, v skladu z uresničevanimi cilji.
- 42 Ravno tako je očitno, da umestitev takih trgovin pomeni poseben izziv v smislu politike prostorskega načrtovanja ne glede na to, kje so (glej po analogiji sodbo z dne 24. marca 2011, *Komisija/Španija*, C-400/08, EU:C:2011:172, točka 80).
- 43 Določitev ravni praga in podrobna pravila za izračun davčne osnove spadajo v diskrecijo nacionalnega zakonodajalca in poleg tega temeljijo na tehničnih in kompleksnih presojah, za katere lahko Sodišče uporabi zgolj omejen sodni nadzor.
- 44 Dodati je treba, da okoliščina, da zakonodaja iz postopkov v glavni stvari ne določa, da je treba za namen izračuna davka seštevati površine trgovin, ki jih ima isti lastnik, ni nedosledna glede na cilje, ki jih uresničuje nacionalni zakonodajalec.

- 45 V teh okoliščinah merilo zavezanosti za davek, ki temelji na prodajni površini podjetja, kot je to iz postopkov v glavni stvari, privede do razlikovanja kategorij trgovin, ki glede na te cilje niso v primerljivem položaju.
- 46 Zato za davčno oprostitev, ki so je deležne trgovine na ozemlju Avtonomne skupnosti Aragonija, katerih prodajna površina je manjša od 500 m², in tiste, katerih prodajna površina presega ta prag, a njihova davčna osnova ne presega 2000 m², ni mogoče šteti, da tem trgovinam daje selektivno prednost, in zato ne more biti državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU.
- 47 Predložitveno sodišče sprašuje tudi glede drugih značilnosti davka iz postopkov v glavni stvari. Sprašuje ali popolna oprostitev trgovin, ki opravljajo svojo dejavnost v sektorju prodaje industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah ter avtomobilov, ter vrtnarij in bencinskih črpalk, tem daje prednost.
- 48 Poudariti je treba, da ta ukrep odstopa od referenčnega okvira, ki ga pomeni ta konkretni davek.
- 49 Avtonomna skupnost Aragonija v pisnem stališču navaja, da dejavnosti zadevnih trgovin sicer potrebujejo velike prodajne površine, vendar pa manj posegajo v okolje in prostorsko načrtovanje kot dejavnosti trgovin, za katere velja zadevni davek.
- 50 Tak element lahko upraviči razlikovanje v zakonodaji, ki se izpodbija v postopkih v glavni stvari, in torej ne pomeni selektivne prednosti v korist zadevnih trgovin. Predložitveno sodišče pa mora preveriti, ali je v zadevah, v katerih odloča, to podano.
- 51 Glede na prej navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da davek, kot je ta iz postopkov v glavni stvari, s katerim so veliki distribucijski centri v bistvu obdavčeni glede na njihovo prodajno površino, ni državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, čeprav so ga oproščeni tisti centri, katerih prodajna površina ne presega 500 m², in tisti, katerih prodajna površina presega ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m². Tak davek tudi ni državna pomoč v smislu te določbe, čeprav so ga oproščeni centri, ki opravljajo dejavnost v sektorju prodaje industrijskih strojev, vozil, orodja in materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah ter avtomobilov, ter vrtnarije in bencinske črpalke, saj ti centri nimajo takega vpliva na okolje in prostorsko načrtovanje kot drugi, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

- 52 Ker je ta postopek za stranki v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Člena 49 in 54 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta davku, ki ga plačujejo veliki trgovinski centri, kot je ta iz postopkov v glavni stvari.**
- 2. Davek, kot je ta iz postopkov v glavni stvari, s katerim so veliki distribucijski centri v bistvu obdavčeni glede na njihovo prodajno površino, ni državna pomoč v smislu člena 107(1) PDEU, čeprav so ga oproščeni tisti centri, katerih prodajna površina ne presega 500 m², in tisti, katerih prodajna površina presega ta prag, vendar njihova davčna osnova ne presega 2000 m². Tak davek tudi ni državna pomoč v smislu te določbe, čeprav so ga oproščeni centri, ki opravljajo dejavnost v sektorju prodaje industrijskih strojev, vozil, orodja, in**

materiala, gradbenega materiala, sanitarne opreme, vrat in oken za prodajo poslovnim subjektom, pohištva v individualnih, tradicionalnih in specializiranih trgovinah, ter avtomobilov, ter vrtnarije in bencinske črpalke, saj ti centri nimajo takega vpliva na okolje in prostorsko načrtovanje kot drugi, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

Podpisi